

နေနွယ်ဇင်မြင့်

တကယ်ချစ်ပါ ခြင်္စင်နာပါ

(မှတ်ယူအကြိမ်)

L နင်း

စိတ္တဇလကွယ်ည

ဝါခေါင်လကွယ်နေ့ . . .

ရွာသည့်မိုးက စွေစွေဖွဲဖွဲပါ။ သည်းထန်လှသည် မဟုတ်ပေမယ့် မှောင်မိုက်အေးစိမ့်ခြင်းဖြင့် တစ်လောကလုံးကို လွှမ်းခြုံပေးထားနိုင်သည်။

"မိုးတွေကလည်း မှောင်လိုက်တာ"

ရေရွတ်သံက တိုးတိမ်သည်။ သို့ပေမဲ့ ရင်ထဲခံစားမှုက နက်ရှိုင်း၏။ မီးတောက်နှစ်ခု အပြိုင် လောင်ကျွမ်းသည့်နှယ် ခံစားမှုနှစ်ခုက ရင်ထဲမှာ အားပြိုင်နေသည်။

တစ်ခုက ကြောက်စိတ်။ နောက်တစ်ခုက နှလုံးသားကို နာကျင်အောင် ရိုက်ပုတ်ထုထောင်း နေသည့် ဒေါသ။ သည် နှစ်ခုယှဉ်ရလျှင် နာကြည်းခြင်းအပူမီးက ပိုပါ၏။

"လုပ်ရက်တယ် မောင်ရယ်"

မှောင်နှင့်မည်းရသည့်အထဲ မျက်ဝန်းအိမ်တွင် ခိုတွယ်လာသည့် မျက်ရည်စကြောင့် ပိုလို့ ဝေဝါးလာရသည်။ ပါးပြင်ပေါ်သို့စီးကျလာသည့် မျက်ရည်နှစ်စကို လက်ခုံဖြင့် စိတ်မရှည်စွာ ပွတ်ပစ်လိုက်မိ၏။

"မငိုချင်ဘူး၊ ဒါ . . . ငိုစရာ မဟုတ်ဘူး"

မငိုချင်ပေမယ့် မျက်ရည်ကျသည်။ ဆန္ဒဇောအဟု နံဖြင့် ဖီးယက်ထောင့်တစ်ရာကားလေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းထွက်လာခဲ့ပြီးမှ ကြောက်

စိတ်က ဝင်လာရသည် ။

မိန်းမသားဆိုတာ ဒီလိုပါပဲလေ။ ဘယ်တော့မဆို တိကျပြတ်သားခြင်းကင်းစွာ တွေဝေနေ တတ်ပါ၏။

ဒေါသဟူသမျှတွင် အမွန်တတ်ဆုံးသော 'လင်စိတ်' ဖြင့်စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ပါ။

"နင့်ယောက်ျား ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ကိုယ်တိုင်လာကြည့်"

ဖုန်းထဲမှ အစ်ကိုကြီး၏ အသံကို ကြားယောင်မိပြန်၏။ ရင်ထဲမှာ နာလိုက်တာ။ ဝေဒနာက ခါးသီးလှ၏။ အနောက်ရွှေ့ဂုံတိုင်လမ်းထဲသို့ ဝင်တော့ မိုးက ယာယီစဲ၏။ လမသာ။ ကြယ်မလင်း၊ မှောင်လွန်းသည့်ညတွင် လမ်းဓာတ်မီးတိုင်၏ အလင်းရောင်သာ မရှိလျှင် ကတ္တရာလမ်းမကြီးပင် ပျောက်နေနိုင်သည် ။ ကားရှေ့မီးကြီးနှစ်လုံးကို စုံဖွင့်ထားလို့ သာလမ်းကို သဲကွဲစွာ မြင်နေရသည် ။

ဦးဝိစာရလမ်းနှင့် ဆုံခါနီးလေ လူခြေတိတ်လေ၊ တစ်ဖက်က ခြံကျယ်ကြီးများ ၊ အခြားတစ် ဖက်မှာ ရွှေတိဂုံဘုရားကုန်းတော်။ သည် နေရာ လူကလည်း ပြတ်ပါဘိ။ ညဆယ်နာရီခွဲဆိုသည့် အချိန်မှာ မိုးမှောင်နေခြင်းက လမ်းသွားလမ်းလာများကို ဖယ်ရှားထားသလိုပါပဲလေ။

ကျယ်လှသည့်ခြံ၊ ရေနံဝနေသည့် အိမ်မည်းကြီး၊ လေတိုက်တိုင်း ယိမ်းထိုးနေသည့် အပင် ကြီးများက မည်းမည်းယမ်းယမ်းခါခါ။ ခြံရှေ့မှာ ကားက တုံ့ခနဲရပ်၏။

"ဟွန်းတီးလိုက်ရင် ကောင်းမလား"

ကြောက်စိတ်က ဖျဉ်းခနဲ ဝင်လာရ။ မိန်းမသား မဟုတ်လား။ မတီးတာပဲ ကောင်းပါတယ် လေ။ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်ကားပေါ်ကဆင်း၊

ခြံတံခါးဖွင့်၊ ဝင်းထဲသို့ ဘီးလိမ့်ရုံ မောင်းဝင်၏။ အိမ်မည်းကြီးက တစပြိုင်မှ သစ်ငုတ်တိုကြီးနှယ် ငြိမ်ချက်သား ကောင်းသလောက် တယိမ်းယိမ်း တဝေါဝေါ သစ်ကိုင်းလှုပ်သံတွေက ချောက်ချားလွန်းသည် ။

ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ခုန်လာသည် ။ ဆူလျှံဝေသည့် ဒေါသကြားတွင် သွေးလန့်ကာ ကြောက်စိတ်တို့ တိုးဖောက်နေရာယူသည် ။ အိမ်ကြီးက ဟိန်းမားရသည့်အထဲ အလင်းရောင်ဟူ၍ တစ်မှုန်တစ်စက်မရှိ။ လမ်းမီးရောင်သည် ရေနံဝနေသည့် အိမ်မည်းကြီးဆီသို့တိုင် ရောက်မလာခဲ့။

ကြောက်စိတ်က အုံ့ဖွဲ့ဖြစ်ထွန်းလာသည် ။

"ခြံထဲမှာ ငါစောင့်နေမယ်" ဆိုတဲ့ အစ်ကိုကြီး ဘယ်မှာ လဲ၊ မထူးတော့ပြီမို့ ကားပေါ်ကဆင်း၊ အိမ်ကြီးဆီသို့တက်ရန် တစ်ထစ်တည်းသော လှေကားကိုပင် မနည်းရှာရ၏။ ကားမီးရောင်ကိုလည်း ပိတ်ထားပြီးခဲ့ပြီလေ။ မှောင်နှင့်မည်းမည်းမှာ တံခါးချက်ကို စက္ကန့်ပေါင်းများ စွာကြာမှ စမ်းမိသည် ။

သည် စက္ကန့်တိုင်းမှာ ရင်ခုန်သံနှစ်ဆ ဖြစ်ထွန်း၏။

"ကျွီ . . ."

"အမေ . . ."

ပတ္တာမြည်သံက ရင်ထဲဝင်၍ အမြောက်ပစ်သလို ဒေါသနှင့် သောကတို့ ထက် ကြောက်စိတ်က မင်းမူလာ၏။ အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လာခဲ့သည် ။

"ဘုရား . . . ဘုရား"

"လိုက်လာမိတာ မှားပြီလား"

"ဒုန်း . . ."

"အမယ်လေး"

ဝုန်းခနဲ ပြိုလဲကျသွားသည့် အရာကို ဆွဲဖမ်းမိတော့ . . . ကုလားထိုင် တစ်လုံးမှန်း သိလိုက်ရ ၏။ လူကလည်း အလဲလဲအပြုံပြုံ။

"မောင် . . . မောင်ရေ"

အသံပြာအောင် ကျုံးအော်မိတော့သည် ။ ကိုယ့်အပြင် အသစ်မြင်သူ ကို လက်ပူးလက်ကြပ်ဖမ်း မိအောင် လာခဲ့ခြင်းပေမယ့် အရေးကြုံတော့ သူပဲ အားကိုးမိပြန်သည် ။

"အစ်ကိုကြီး . . . သဲစု လိုက်လာတယ်"

ဘယ်ချောင် ဘယ်ကြားက လက်အေးကြီးများ ထွက် လာပြီး ဖမ်းဆွဲ သွားမလဲ . . . ကြိဖန်လန့် ကာဖုန်းဆက်သူ အစ်ကိုကြီးကို အော်ခေါ်မိပြ န်သည် ။

"နင့်ယောက်ျား ဖောက်ပြန်နေတာ ကြာပြီ၊ ငါလည်း နင့်ကိုမပြောချ င်လို့ ကြည့်ထိန်းနေတာ ဘယ်လိုမှ မရဘူး"

"ရှင် . . . ရှင် . . . အစ်ကိုကြီးရယ်၊ သူခြေလှမ်းပျက်နေတာတော့ ကြာပါပြီ"

"အေး . . . အခုလိုက်လာခဲ့။ လက်ပူးလက်ကြပ်ဖမ်း၊ မျက်နှာချင်းဆို င်ပြီး ရှင်းပေတော့"

"ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့"

လိပ်စာတစ်ခုကိုပြောကာ ဖုန်းချသွား၏။ ထလိုက်လာတုန်းကတော့

ဇောနှင့် မာန်နှင့်ပါပဲ။ တကယ်တမ်းကျတော့ ခုလိုလိုက်လာမိတာ ဘယ်လိုအကျိုးထူးမလဲ ဆိုတာကို ခုမှ စဉ်းစားမိသည် ။ ဒါကလည်း မှောင်နှင့်မည်းမည်းမှာ ကြောက်လာမိလို့ ပါ။

လဲပြီနေရာမှ ထတော့ ကြမ်းပြင်တစ်နေရာမှာ အလင်းရောင်တန်းကလေး ဖြာကျနေသည် ကိုတွေ့လိုက်ရသည် ။

"တံခါးရွက်ပဲ . . . အဲဒီအခန်းထဲမှာ မီးထွန်းထားတာ ဖြစ်ရမယ်"

အားတက်သရော ကျုံးအထမှာ မိုးက ပြုန်းပြုန်းဒိုင်းဒိုင်းရွာချသည် ။

"ဝုန်း . . . ဒိုင်း"

ဘယ်နေရာက တံခါးရွက်တွေပွင့်နေပြီး လေတိုက်တိုင်း ပိတ်ဖွင့်ဖြစ်ကုန်သည် မသိ။ ချောက်ချား ဖွယ် အသံမျိုးစုံထွက်လာ၏။ မထူးတော့ပြီ မို့ စိတ်ကိုတင်း၍ အလင်းရောင်တန်းကလေး ရှိရာသို့လာ၏။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလေး၊ မီးခြစ်လေး၊ ဖယောင်းတိုင်လေး တစ်တို လောက်ပါလျှင်တောင် အား ကိုးလောက်သည့် အဖော်ပါပဲ၊ ခုတော့ . . .

စိမ့်ခနဲ ချမ်းသွားရ၏။ သည် နေရာအနားမှာ ပွင့်နေသည့် တံခါးရွက်တစ်ခု ရှိပြီထင်၏။ မိုးစက်တွေ ဖြန်းခနဲ ဝင်လာသည် ။

ကြက်သီးတွေ ဖျဉ်းခနဲအထမှာ တံခါးရွက်ရှေ့သို့ ရောက်၏။ တဝုန်းဝုန်း တဝေါဝေါ ရွာချနေ သည့်မိုးသံနှင့်အပြိုင် တဒိန်းဒိန်း တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်နေသည့်ရင်ကို တစ်ဖက်ကဖိ၊ ကျန်လက်တစ်ဖက် က တံခါးရွက်ကို ဆွဲအဖွင့် . . .

အေးစိမ့်ချမ်းနေဆဲက နဖူးပြင်မှ ဆီးကင်းခန့် ချွေးစက်ပေါက်တို့ လျှောအဆင်းမှာ ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်ပွင့်တွေနှင့် ရောနှောကာ မေးဖျားဆီသို့ စိမ့်သွယ်အဆင်း . . .

အမှောင်ခန်းမှ သည် မီးထိန်ထိန်လင်းပါသည့် အခန်းဆီသို့ ဖြုန်းခနဲ
ပွင့်သည့် တံခါးရွက်မှ ကဲကြည့်လိုက်မိစဉ်မှာ . . .

"အမယ်လေး"

သွေးအိုင်ကြီး၊ သွေးပင်လယ်ကြီးထဲမှာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းလဲကျကာ
ပိုဆိုးပက်စက် အသက် ပျောက်နေရှာပြီဖြစ်သော မောင်။

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ မောင်ရယ်"

တစ်ချက်သာ အော်နိုင်ပြီး လိပ်ပြာလွင့် သည်းခြေပျက်ကာ
လောကကြီးတစ်ခုလုံး အမှောင်သားပကတိ ဖုံးသွားရပါသတည်း။

*